

Korak. Korak. Korak. Dokoračala sam danas ovde pred vas da vam ispričam jednu priču. Priču od hiljadu milja. I da vam postavim jedno bitno pitanje o putu kojim koračamo. Putu kojim hodamo, vi i ja. Život.

Korak. Svako putovanje bilo od jedne ili hiljadu milja počinje prvim korakom. Taj korak je, verovali vi meni ili ne, u ovom putovanju najbitniji. Sada ćete verovatno pogledati u mene i reći: „Ma šta pričaš, jedan korak. Ma šta to znači? Nisam se pomerio ni metar. Možda bi mi značilo hiljadu ili čak milion koraka.“ I to je donekle tačno. Tek posle hiljadu ili milion će se videti veći napredak ali, gospodo, setite se čime ste počeli. Prvim korakom.

Korak. Videli ste kako velike drame u istoriji podižu jednim zamahom sve duše. Videli ste kako verske i moralne revolucije obnavljaju istovremeno sva srca. Svi oni kao i mnogi drugi, nisu svoj cilj ispunili iznenada, brzo i lagano. Bili su potrebni dani, meseci, godine i decenije ali svi su oni počeli jednim korakom. Nije bitno koje konkretnе ciljeve sebi postavljate, nije bitna težina ili dužina puta. Svi ćemo naći svrhu i cilj u životu. Neki su to uspeli na drugom a neki će uspeti na milion i drugom koraku. Ali, gospodo, znate li šta sve nas na tom putu spaja? Prvi korak. I nemojte očajavati ako načinite milion koraka i ne vidite svetlost. Setite se, možda je baš sledeći onaj pravi, onaj ključan, onaj dugo očekivani.

Latinska poslovica kaže: *Fortis est qui se vincit* - hrabar je onaj koji pobedi sebe. Gospodo, hrabrost je ta osobina koja nas gura napred, koja nas tera da izademo iz te famozne zone komfora i vuče nas ka novim otkrićima i saznanjima. Međutim, šta je onda to što nas sputava, što nas uvek tera da ostanemo na istom mestu i ne načinimo taj najveći i najteži prvi korak? To je upravo strah. Strah i hrabrost su dva stara, ljuta neprijatelja, koja su se zaklela da će večno voditi bitku u ljudskim srcima. Mi smo ti koji odlučujemo čijoj strani ćemo se prikloniti. Ipak, može li se za svaki strah reći da je loš, a za svaku hrabrost reći da je dobra? Krajnosti su te koje moramo kontrolisati, jer svaka preterana hrabrost, pretvara se u ludost, a svaki preterani strah pretvara se u kukavičluk. Ključ je u tome da pronađemo onaj zlatni presek, onu zlatnu sredinu između hrabrosti i straha. Da budemo dovoljno hrabri da načinimo taj prvi korak, a opet dovoljno mudri da znamo kad je potrebno stati. Jer put od hiljadu milja, ne čini samo neprestano koračanje bez jednog trenutka pauze. Nekad je ne načiniti korak, upravo pravi korak za nas. Najčešće je samo potrebno da pobedimo taj strah kako bismo krenuli napred. Kao što je rekao Nelson Mandela: „Shvatio sam da hrabrost nije odsustvo straha, već trijumf nad njim. Hrabar čovek nije neko ko ne oseća strah, već neko ko ga pobedi“. Verujem i znam da je teško početi nešto novo ali složićemo se sa Dostojevskim koji kaže: „Kada bi na zemlji sve bilo razumno, ništa se ne bi dogodilo.“

Nemojte biti ni previše samouvereni. Ovaj put nije lagan. On je trnovit, neravan,

krivudav, ponekad i mračan i dok šetate njime strašna bura vam duva u susret i usporava vam put. Ali vi vidite svetlost na kraju puta, i morate je videti da bi istrajali i da bi premostili sve prepreke koje vam stoje na putu. To svetlo, ta sreća, to zadovoljstvo sobom, osećaj ispunjenosti života i topline sunca na koži je ono što vas čeka na kraju vašeg puta. Mislim da se za to blagostanje i radost vredi pomučiti i prekoračati silne milje. Ali moramo početi prvim korakom.

Korak po korak, milja po milja, pa hiljadu milja. Ja sam svoj prvi korak načinila, a vi, ako niste, šta čekate?

Nikolina Grahovac,
pobednica Takmičenja u besedništvu održanog na Pravnom fakultetu za privredu i pravosuđe,
Univerziteta Privredna akademija

